

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 154. Et dicere ei; prophetiza. v. 65.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

videt que aguntur: sed frustra. Existimasti inique quod ero tui similis? arguam te & statuam contra faciem tuam. Tu cordium Deus, ne finas me miserum peccatorem, vel meorum, vel oculorum tuorum obliuisci, vt velim eos tegere, aliter quam Seraphim, qui venerantes Deitatem tuam incomprehensibilem, velant facies suas præ Maiestate tua in cælis continuo: ô benedicta facies, ô pulchra & decora nimis quando licebit intueri te, contemplari te in excellentia pulchritudinis tuæ, vt possim satiari de te satietate infinita.

§. 153. Et Colaphis eum cedere. v. 65.

Initium Christi passionum post condemnationem eius fuit conspuratio, deinde velatio, iam colaphizatio, ita vt à longe orsi peccatores, paulatim & per gradus audaciores ad grauiora supplicia irroganda accesserint, est autem Colaphus, talis ictus, qui fit valida plenaque ac densata manu, pugnaue, in quo considero formam clauæ, qua sane fit validior ictus, quam baculo alio, quia clauæ impetum multum adiuuat ponderis conglobati libramentum. Hoc ergo pressuræ genere nunc Dominus vexatur, & quasi antea vnxisset, nunc ei interunt turpe condimentum. Sicut igitur Lux lustrorum crescit vsque ad diem perfectum, sic tenebræ impiorum & malitia à crepusculo sensim deurgunt ad mediam noctem.

EN, anima mea, qui tunc cæsus est colaphis Iudæorum, nunc pro dolo & sæpe cæditur blasphemijs falsorum Christianorum; & qui conspurus est saluiis infidelium, nunc vesanis inobediencie vexatur opprobrijs filiorum improborum: En dilectum tuum cuius caput aurum optimum, inhonoratum excrementis scurrarum; qui passitur inter lilia sordibus; in cuius labijs diffusa est gratia, in eius facie natus squalor: in cuius manibus inuenta non est iniquitas, turpiter alligatur, ac si in omnibus deliquisset, nihilque esset atrocitatis vel pœnæ quod in caput ipsius innoxium conuerti non deberet. Dicigitur anima mea Deo deuota & clama: Ego quæ peccaui, in me conuertite ictus, hic autem quid fecit? En me quæ furta commisi, quæ rapui, quæ in cælum & terram peccaui, hic autem nihil mali gessit.

§. 154. Et dicere ei; prophetiza. v. 65.

Iam complutus erat Dominus sputis, & afflictus in eo erat odoratus: Velatus erat, & afflictus in eo erat visus: colaphis cæsus, & afflictus in eo tactus: modo additur cruciatus etiam auditus, per sarcasticum illud, *Prophetiza*. in quo duplex inuoluitur nequitia, vna, quod iubentes prophetizare occulte indicatis, in hominis potestate esse vsum prophetiæ, quod cum non possitis vere sentire, subiudicatis Christum Dominum de suo corde

○

hacte-

hactenus prophetasse, & ideo posse prophetare cum ei libuerit, vaticinia compaginare & sic fallacem esse prophetam & impostorem. Altera nequitia est, quod prophetiæ nomine abutimini blasphemæ, quia rebus iudicis applicatis, quasi ad sciendum hoc quod quisque videre potest, debent adhiberi prophetia, poterat enim quilibet adstantium videre quis Dominum verberaret.

O Iudæi impij, vultis serio scire quis eum percusserit, vos ipsos interrogate, vos enim & scitis & fecistis ipsi, cur illum otiose interrogatis? vultis ut ipse vobis id ipsum dicat? nolite expectare ut sit tam imprudens, ut ad vestras quæstiones vel iustiones fallum habentes suppositum illerespondeat sine distinctione, nam quærendo, *quis est qui te percussit*, clarissime supponitis vnum de multis id fecisse, quod est manifeste fallum, quia omnes vos fecistis, quod falso vni ab illo imputari voluistis. Ecce tales malitiæ apparent in breui verbo vestro prophetiza, quid non in corde adhuc abscondistis? An putatis ideo eum nescire singulos, qui eum percusserunt, quia non confestim respondit? nolite credere hoc, quia ille vobis ante hæc sæpe depinxit cogitationes vestras, quæ erant millies occultiores, quam colaphi illi, quos & sentiebat tactu, & percipiebat auditu. Sed hæc est hora vestra & potestas tenebrarum. Ego tibi, Domine Iesù, in hac scena tertia actus primiper Passionem tuam mundo & cælo exhibiti gratulor quod gloriosissime eam peregisti pro salute nostra, patièdo, tacendo, quia non erant homines, nisi externa specie & natura carnis, qui hanc scenam tecum agebant. Ego firmiter propono non agere illusorem & irrisorem; sed magis compati: etiam tuo exemplo tolerare hæreticorum probra & sanas insanas, illi enim prorsus eodem spiritu agunt cum tuæ Ecclesiæ membris sicuti fecerunt hi Iudæi cum eius capite pretioso, amabili, pulchro.

S. 155. *Et ministri alapis eum cedebant, v. 65.*

Hactenus expresse & distincte quatuor sensus in Christo specialibus afflictionibus erant vexati à Dominis ipsis qui erant in concilio, nempe Sacerdotibus, scribis & senioribus, nunc affluentes ministri eorum & patefacto loco concilij, inromissi scenam quartam inchoant: hi enim Dominis suis cedentes principatum quendam in plectendo Domino nostro, illis colaphos permiserunt, sibi alapas reseruarunt.

O Ministri mali malorum Dominorum, vos valde erratis. Forte audistis tumultum verberantium in loco Concilij, irruistis, quasi Dominus vestri percuterentur, Ah non, non, Illi percusserunt, non Christus. Ipsi digni erant.